

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. A. Z.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, trvalý pobyt „X“, t.č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2016, č.j. KRPU-109715-18/ČJ-2016-040022-ZZ-DB,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21.5.2016, č.j. KRPU-109715-18/ČJ-2016-040022-ZZ-DB, **se z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,-Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2016, č.j. KRPU-109715-18/ČJ-2016-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství, a to nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti

o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) s tím, že doba zajištění byla stanovena na 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce v podané žalobě namítal, že délka zajištění byla stanovena v rozporu s ustanovením čl. 28 Dublinského nařízení. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32. Žalobce trval na tom, že za situace, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí ještě nebylo požádáno o přijetí žalobce zpět do Maďarské ani Bulharské republiky, mohl být zajištěn nejvýše na jeden měsíc od okamžiku zajištění.

Dále žalobce namítá, že nelze jeho předání do Maďarska ani Bulharska provést, a to pro existenci závažných důvodů k domněnce, že dochází v uvedených zemích k systematickým nedostatkům v azylových řízeních ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zejména poukázal na skutečnost, že s ohledem na skutečnost, že do Maďarska přicestoval žalobce ze Srbska, které je považováno Maďarskem za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska, aniž by byla meritorně jeho žádost o azyl přezkoumána. Rovněž poukázal na skutečnost, že v Maďarsku by nedisponoval prostředkem nápravy v případě zamítnutí jeho žádosti o azyl. Dále žalobce zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí abscentuje úvaha, zda neexistují překážky předání ve vztahu k Bulharsku. Trval na tom, že pokud by nebylo možné jej do Bulharska předat, bylo by zajištění cizince za tímto účelem nezákonné. Poukázal dále na skutečnosti, že v Bulharsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a současně se Bulharsko potýká s nedostatky týkajícími se materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a detencích. Žalobce trval na tom, že v případě návratu do Bulharska bude nucen pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách, jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude meritorně přezkoumána a případně bude vrácen do Turecka, či země původu, aniž by byla meritorně projednána jeho žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný k stanovené době zajištění uvedl, že již dne 26.5.2016 zahájil příslušný orgán Dublinské řízení a odeslal Bulharské republice žádost o přijetí žalobce na základě pozitivní lustrace v EURODACU. Dne 8.6.2016 zaslala Bulharská republika souhlas s přijetím žalobce. Žalovaný tedy jednoznačně trvá na tom, že nedošlo k překročení jednoměsíční lhůty pro podání žádosti dle Dublinského nařízení, čímž dle jeho názoru nemohlo dojít ani k nezákonnému zajištění. Žalovaný trval na tom, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce žádal o azyl v Bulharsku i v Maďarsku a následně obě země opustil, a jeho cílovou zemí byla Spolková republika Německo, nezbylo žalovanému nic jiného, než žalobce zajistit za účelem předání do státu příslušného v souladu s Dublinským nařízením k vyřízení jeho žádosti o azyl. Žalobce svým počínáním dle žalovaného neprojevil vůli a ochotu respektovat platný právní řád týkající se azylové problematiky a problematiky migrace. Na základě výpovědi samotného žalobce žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o přemístění dle Dublinského nařízení, nesetrvá na území České republiky do konečného rozhodnutí ve věci a bude pokračovat v cestě do SRN. Žalovaný dospěl k závěru, že zajištění žalobce je jediným možným krokem k zajištění plnění závazků

České republiky vůči EU v souvislosti s jednotnou azylovou politikou EU a jednotnou migrační politikou EU.

K argumentaci žalobce ohledně nemožnosti předání do Maďarska žalobce uvádí, že úvahy o postupu maďarských orgánů v souvislosti se skutečností, že žalobce do Maďarska vstoupil ze Srbska, je pouze na úrovni spekulace. Dále žalovaný zdůraznil, že i Česká republika považuje Srbsko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný dále zdůraznil, že Maďarsko je plnoprávným členským státem EU a plní si veškeré své závazky plynoucí z práva EU včetně posuzování žádostí o mezinárodní ochranu. V době vyhotovení vyjádření k žalobě však bylo již postaveno na jisto, že žalobce bude předán do Bulharska.

Ve vztahu k námitce týkající se špatných materiálních podmínek žadatelů o azyl v Bulharsku žalovaný uvedl, že zpráva organizace ECRE, ze které žalobce vycházel je již z loňského roku, kdy vrcholila migrační krize, která s sebou nesla i určité materiální, organizační a administrativní problémy. Bulharsko je plnohodnotným státem EU a ratifikovalo Ženevskou úmluvu včetně Protokolů, práva jsou tam dle žalovaného dodržována a státní moc jejich dodržování je schopna zajistit.

K námitce, že se žalovaný nezabýval reálností možnosti předat žalobce do Maďarska či Bulharska, žalovaný uvedl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno: „Rovněž tak na základě všech uvedených okolností dospěl správní orgán k závěru, že předání účastníka řízení podle Dublinského nařízení je reálné, neboť správnímu orgánu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání účastníka řízení do Bulharska nebo Maďarska uskutečněno. Realizace předání cizince (nucený návrat) s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání cizince je na základě uvedených skutečností reálný v rámci stanovené doby.“

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud na základě správního spisu, po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou týkající se délky doby trvání zajištění dle žalobou napadeného rozhodnutí. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32. Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům.

„Předně je nutno poznamenat, že samotné stanovení doby zajištění nad maximální zákonný limit způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013 - 59 (č. 3044/2014 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz), „otázka, zda byl stěžovatel v jeho důsledku fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak, i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“ Nemusí jít přitom pouze o limit stanovený zákonem o pobytu cizinců. Není proto rozhodné, že stanovení doby zajištění na 90 dní v daném případě neodporuje zákonu o pobytu cizinců. Nařízení Dublin III (Dublinské nařízení – pozn. soudu) má v souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. V projednávané věci je přitom nesporné, že žalobkyně byla zajištěna za účelem jejího předání podle nařízení Dublin III. Stanoví-li tedy toto nařízení maximální délku zajištění, musí ji správní orgán ve svém rozhodnutí respektovat.

Zbývá posoudit, zda nařízení Dublin III ve svém čl. 28 stanoví limity doby zajištění cizince a zda doba zajištění žalobkyně v délce 90 dnů tyto limity překračuje.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či

přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).

Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění...

... Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince **v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc** (zvýraznil soud) od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“

Zdejší soud neshledal žádné důvody pro to, aby se odchýlil od závěrů uvedených ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V daném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno dne 21.5.2016 a téhož dne nabylo právní moci. Z obsahu správního spisu i vyjádření samotného žalovaného vyplývá, že před vydáním žalobou

napadeného rozhodnutí nedošlo k odeslání žádosti o přijetí žalobce zpět Bulharské republice ani Maďarské republice postupem dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. K odeslání žádosti o přijetí zpět na základě shody v systému EURODAC do Bulharské republiky došlo až 26.5.2016, tedy až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo možno stanovit, kdy a zda vůbec k zaslání takové žádosti dojde. V souladu s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu tedy bylo možné stanovit dobu zajištění cizince maximálně v době trvání odpovídající lhůtě pro podání žádosti o přijetí zpět, tedy v délce jednoho měsíce. V žalobou napadeném rozhodnutí však byla doba trvání zajištění stanovena v délce 45 dnů, tedy v délce vyšší než jeden měsíc. V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu je nutné takto stanovenou délku zajištění v daném případě považovat za nezákonnou.

Vzhledem ke zjištěné nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za nadbytečné zabývat se dále dalšími žalobními námitkami žalobce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,-Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová